

מסכת זבחים

פרק ד

א. בית שמאי אומרים, כל הנתנין על מזבח החיצון, שאם נתנו מתנה אחת, כפר. ובחטאת, שתי מתנות. ובית הלל אומרים, אף חטאת שנתנה מתנה אחת, כפר. לפיכך, אם נתן את הראשונה כתקנה ואת השנייה חוץ לזמנה, כפר. נתן את הראשונה חוץ לזמנה ואת השנייה חוץ למקומה, פגול, וחיבין עליו כרת:

ב. כל הנתנין על מזבח הפנימי, שאם חסר אחת מן המתנות, לא כפר. לפיכך, אם נתן כלן כתקנו ואחת שלא כתקנה, פסול, ואין בו כרת:

ג. אלו דברים שאין חיבין עליהם משום פגול. הקמץ, והלבונה, והקטורת, ומנחת כהנים, ומנחת כהן משיח, (ומנחת נסכים), והדם, והנסכים הבאים בפני עצמן, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, אף הבאים עם הבמה. לג שמן של מצרע, רבי שמעון אומר, אין חיבין עליו משום פגול. ורבי מאיר אומר, חיבין עליו משום פגול,

שָׁדָם הָאָשָׁם מִתִּירוּ. וְכָל שְׂיֵשׁ לוֹ מִתִּירִים בֵּין לָאָדָם בֵּין לַמִּזְבֵּחַ,
חִיבִין עָלָיו מַשּׁוּם פְּגוּל:

ד. הָעוֹלָה, דָּמָה מִתִּיר אֶת בְּשָׂרָהּ לַמִּזְבֵּחַ וְעוֹרָהּ לַכֹּהֲנִים. עוֹלַת
הָעוֹף, דָּמָה מִתִּיר אֶת בְּשָׂרָהּ לַמִּזְבֵּחַ. חֲטָאת הָעוֹף, דָּמָה מִתִּיר אֶת
בְּשָׂרָהּ לַכֹּהֲנִים. פָּרִים הַנִּשְׁרָפִים וְשְׂעִירֵים הַנִּשְׁרָפִים, דָּמָן מִתִּיר אֶת
אֲמוּרֵיהֶן לְקָרֵב. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, כָּל שְׂאִינֹו עַל מִזְבֵּחַ הַחִיצוֹן
כְּשִׁלָּמִים, אֵין חִיבִין עָלָיו מַשּׁוּם פְּגוּל:

ה. קֹדְשֵׁי נִכְרִים, אֵין חִיבִין עָלֵיהֶם מַשּׁוּם פְּגוּל, נוֹתֵר וְטָמֵא.
וְהַשּׁוֹחֲטִין בַּחוּץ, פָּטוּר, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יוֹסִי מְחַיֵּב. דְּבָרִים
שְׂאִין חִיבִין עָלֵיהֶם מַשּׁוּם פְּגוּל, חִיבִים עָלֵיהֶם מַשּׁוּם נוֹתֵר, מַשּׁוּם
טָמֵא, חוּץ מִן הַדָּם. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, בְּדָבָר שֶׁדִּרְכּוֹ לְהֵאָכֵל. אֲבָל
כְּגוֹן הַעֲצִים וְהַלְבֹנָה וְהַקֹּטֶרֶת, אֵין חִיבִין עָלֵיהֶם מַשּׁוּם טָמְאָה:

ו. לְשֵׁם שְׂנֵאָה דְּבָרִים הַזֵּבַח נִזְבַּח, לְשֵׁם זֶבַח, לְשֵׁם זֹבֵחַ, לְשֵׁם
הַשֵּׁם, לְשֵׁם אֲנָשִׁים, לְשֵׁם רֵיחַ, לְשֵׁם נִיחוּחַ. וְהַחֲטָאת וְהָאָשָׁם, לְשֵׁם
חֲטָא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אֵף מִי שֶׁלֹא הָיָה בְּלִבּוֹ לְשֵׁם אֶחָד מִכָּל אֵלֹו,
כְּשֶׁר, שֶׁהוּא תִנָּאִי בֵּית דִּין, שְׂאִין הַמַּחֲשָׁבָה הוֹלֶכֶת אֶלָּא אַחֵר
הָעוֹבֵד:

